

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειος

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

— Παράπονα ! καὶ εἰς ποῖον, παρακαλῶ ;

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἀντιπροσώπους εἰς τὸ γαλλικὸν παρλαμέντο ;

— Ἐνα γερουσιαστὴν καὶ δύο βουλευτάς. . . ἀπήντησεν ὁ κ. Μπαρράν, καὶ κάμνουν ὅ,τι περὶ ἀπὸ τὸ χέρι των διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὰ συμφέροντα τῆς ἀποικίας μας ! . . .

— Τὸ καθήκον των αὐτὸ εἶνε ! ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 21 Αὐγούστου, ὁ κ. Μπαρράν προέπεμψε τοὺς ξίνους του εἰς τὸν «Γοργόν». Ἐκεῖ, ἀπὸ ἐφίλησε δια τελευταίαν φοράν τὸν ἀνεψιὸν του καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν ἄλλων μαθητῶν :

— Ἀκοῦστέ με ! εἶπε ἄντὶ νὰ πᾶτε στὴν Μαρτινίκαν, δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μείνετε ἄλλας ὀκτὼ ἡμέρας στὴν Γουαδελούπαν ;

— Καὶ ὕστερα, τὸ νησί μου ; . . . ἐξώναξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Τὸ νησί σου, παιδί μου, δὲν θὰ το πάρῃ τὸ ρέμμα, καὶ το ξαναθλέψεις σὲ ἄλλο ταξεῖδι.

— Κύριε Μπαρράν, διέκοψεν ὁ κ. Πάτερσων, ἡ προσφορά σας βαθεῖας μᾶς συγκινεῖ, καὶ σας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας ἐκ μέσης καρδίας. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς κυρίας Κῆτλεν Σέιμ-μωρ. . .

— Καλὰ λοιπὸν ! . . . νὰ πᾶτε στὴν Μαρτινίκαν, νεαροὶ μου φίλοι ! ἀπήντησεν ὁ κ. Μπαρράν. Νὰ προσέξετε ὅμως τὰ φειδία ! Εἶνε χιλιάδες ἐκεῖ, καὶ λέγουν μάλιστα ὅτι τα ἔφεραν ἐκεῖ οἱ Ἀγγλοὶ, πρὶν ἀποδώσουν τὴν νῆσον εἰς τὴν Γαλλίαν. . .

— Εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; . . . ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ. Ὅχι ! ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι εἶχαν τότεν κακίαν οἱ συμπατριῶταί μου. . .

— Τὸ λέγει ἡ ἱστορία, κύριε Πάτερσων, τὸ λέγει ἡ ἱστορία ! . . . ἀπήντη-

σεν ὁ Γάλλος ἄποικος. Ἄν σταθῇτε μάλιστα νὰ σας δαγκάτῃ κανέναν φεῖδι ἐκεῖ, τοῦλάχιστον θὰ εἶνε ἀγγλικὸν φεῖδι . . .

— Ἀγγλικὸν ἢ ὄχι, διεκήρυξεν ὁ Λουδοβίλος Κλωδιὸν, θὰ προσέχωμεν νὰ μὴ μας δαγκάσῃ. Θεῖέ μου !

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν ὁ κ. Μπαρράν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἔχετε κλὸν πλοίαρχον ;

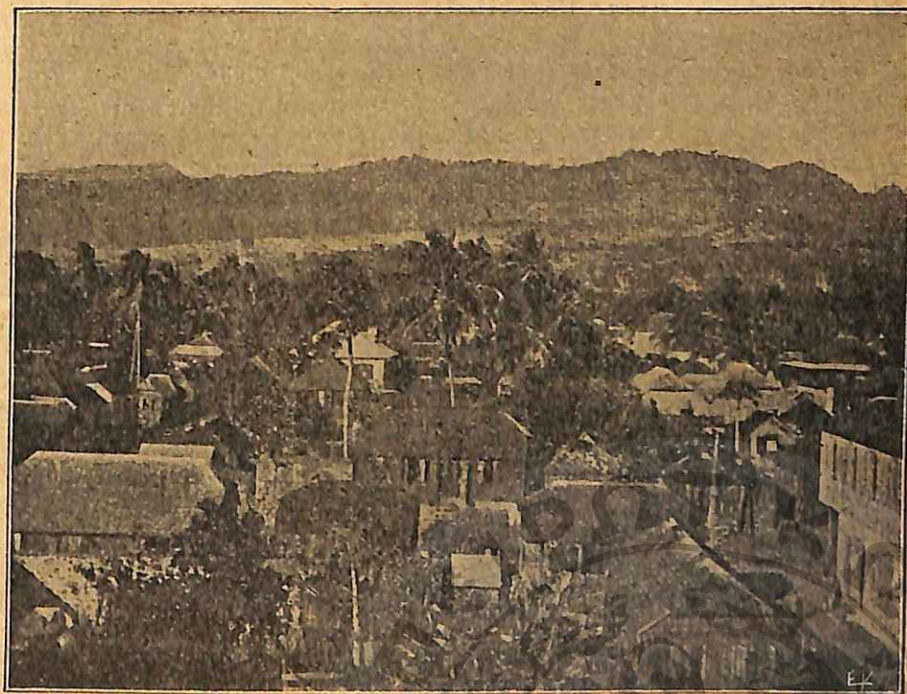
τυχίαν νὸ σας φιλοξενήσω εἰς τὴν ἑπαυλίῳ μου μερικὰς ἐβδομάδας !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΟΜΙΝΙΚΑ

Ὅταν τὸ τριῖστιον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Πιόαντ-ἂ-Πίτρ, ἐσκόθῃ ἐλαφρὸς ἀνατολικὸς ἄνεμος, εὐνοϊκὸς διὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ πρὸς τὴν Δομινίκαν.

Ἡ νῆσος αὕτη ἀπεῖχε ἑκατὸν περί-

« Ὀνομάζεται Πόλις τῶν Καλάμων. » (Σελ. 242, στήλ. β'.)

— Πρώτης τάξεως πλοίαρχον, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάτερσων, καὶ εἰμεθα καθ' ὅλα ἐνθουσιασμένοι μαζί του. . . Ἡ κυρία Σέιμωρ ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκλέξῃ ἄλλον καλλίτερον. . .

— Τόσον τὸ χειρότερον ! ἀπήντησε σοδάρωτατα ὁ κ. Μπαρράν, ἐνῶ συγχρόνως ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τόσον τὸ χειρότερον ; . . . Καί, διατί, παρακαλῶ ;

— Διότι, ἂν εἶχατε κακὸν πλοίαρχον, ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ πέσῃ ἔξω ὁ «Γοργός», καθὼς θὰ βγαίνη ἀπὸ τὸν λιμένα, καὶ τότε θὰ εἶχα ἐγὼ τὴν εὐ-

ποὺ μίλια πρὸς νότον. Ὁ «Γοργός», μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἐπάω, ἐγλύστρουσε σὰν γλᾶρος ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ποῖα ἐλκυστοκοποῦσε. Ἐπέρασεν ἐμ-πρὸς ἀπὸ τὸ συμπλῆγμα τῶν Ἀγίων Νήσων, τῶν ἐπείων δ σ-ὄ-σε ἕνας γήλοφος ὕψους τριακοσίων μ. . . ν με ἐν φρούριον εἰς τὴν κόρυφιν . . . οἱ ἐκυράττιζεν ἡ γαλλικὴ σημαία.

Εἰς τὸ ταξεῖδι αὐτὸ, ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ Μαγνὸς Ἄνδρες ἐκίμασαν πάντοτε τὸ μέρος των, δοάκις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καμμία μανούβρα. Ἐκαμναν βαρ-δια, σὰν ἀληθινοὶ ναῦται, καὶ μάλι-

στα την νύκτα, παρ' όλας τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Μέντορος, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἐκάθητο στὰ καρφιά μὴν τύχη καὶ πάλιν τίποτε.

— Σὰς τοὺς συνιστῶ, πλοίαρχε Πάξτων, ἐπινελάμβανεν ἀδιακόπως πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ. Φαντασθῆτε νὰ τοὺς συμβῇ κανὲν δυστύχημα... "Ὅταν τοὺς βλέπω νὰ σκαρφαλόνουν ἐπάνω στὰ κατάρτια, φαντάζομαι ὅτι θὰ... πῶς νὰ το εἶπω;...

— Θὰ... ξέρων τολογήθῃ.

— Μάλιστα, ἀκριβῶς! θὰ ξεγαντολογηθοῦν μὲ κανένα σκαμπανέβασμα, καὶ θὰ πέσουν στὴ θάλασσα!... Λάβετε ὑπ' ὄφιν τὴν εὐθύνην μου, πλοίαρχε!

Καί, ὅταν ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἄφινε νὰ κάμουν τρέλλες, ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ ἦτο ἐξ ἴσου βρεῖται, ὁ κ. Πάττερσον τοῦ ἐξέφραζε τὸς εὐχαριστίας τοῦ μὲ συγκινητικὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἐθερμάνουν καθόλου τὴν παγερότητα τοῦ ψευδο-Πάξτων.

"Ἐρχίζαν τότε αἱ ἀτελεύτητοι συστάσεις τοῦ Μέντορος πρὸς τὸν νεαρὸν Σουηδὸν καὶ τὸν νεαρὸν Γάλλον, οἱ ὁποῖοι ἀπεκρίνοντο:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε Πάττερσον... Κ' ἐμεῖς πιανόμεστε γερά...

— Μὰ, ἂν τυχὸν ἀρίστετε χαλαρὰ τὰ χέρια σας, θὰ κατακυλῆσετε.

— «Ἐκ κλαδὸς εἰς κλαδὶ κατακυλῶ πέπων ὥσπερ καὶ σκάζει!» ὥπως λέγει ὁ Ὀμηρος... ἀπήγγειλεν ἐμφαντικῶς ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Ποτὲ ὁ θεὸς "Ὀμηρος δὲν διέπραξε τοιοῦτον ἐξάμετρον!... ἀνεβόσεν ὁ κ. Πάττερσον μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν.

— Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τον ἔχη καμωμένον, διότι εἶνε θαυμάσιος μὲ τὴν ἐφθιμμερῇ τομῇ του! ἀπήντησεν ἐκείνος ὁ θεομπαίκτης, ὁ Τωνῆς Ρενώ!

Καὶ οἱ δύο μέλλοντες θαλασσινοὶ ἔσκασαν στὰ γέλια.

"Ἀλλως τε ἦσαν καὶ οἱ δύο τέσον ἐπιτήδαιοι εἰς τὰ χέρια, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φόβος μὴν πάθουν τίποτε. Πρὸς ἐπίμετρον, εἶχε τέσσαρα τὰ μάτια τοῦ δι' αὐτοὺς ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ἂν ὅχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ νὰ μὴν ἐξαγανισθῇ μαζί του καὶ τὸ χρηματικὸν βραβεῖον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ λάβουν. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ υποχρεωθῇ ὁ «Γοργὸς» νὰ χασομερῇ εἰς τὰς Ἀντίλλας, — τὸ ὅποιον θὰ συνέβαινε, ἂν ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο μαθητευμένους ναύτας ἔπεφτε κ' ἐσπαζε κανένα του χέρι ἢ πόδι.

Ἀφ' ἑτέρου πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι σπανίως τὸ πλήρωμα ἤρχετο εἰς σχέσεις μὲ τοὺς ἐπιβάτας. Ἡδύνατο αὐτοὶ κάλλιστα νὰ παρατηρήσουν ὅτι οἱ ναῦται

τοὺς ἀπέφευγαν καὶ δὲν ἐζητοῦσαν νὰ πάρουν θάρρος μαζί των, ὅπως κάνουν συνήθως καὶ μὲ τὴν προθυμίαν οἱ ναυτικοί. Μόνο ὁ Οὐάγγας καὶ ὁ Κόρτης ἐπικινῶν τὴν κουβέντα μὲ αὐτοὺς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ὑπακούοντες εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ Χάρρη Μάρκελ, ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικοί. Πολλοὶ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν καὶ ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ ἔρχαν ἐκπλαγῇ διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ναυτῶν, πολλὰ εἶχαν παρατηρήσει ὅτι αὐτοὶ ἔκοβαν στὴν μέσση τὴν ὁμιλίαν των, ὅταν ἔβλεπαν τοὺς ἐπιβάτας νὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Καμμίαν ὑποψὶν δὲν ἤδυναντο νὰ συλλάβουν.

"Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κ. Πάττερσον, αὐτὸς δὲ ἦτο ἐντελὴς ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὴν ἐλάχιστην παρατήρησιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. "Ἐβλεπεν ὅτι τὸ ταξίδι ἐπῆγγαινε πολὺ εὐχάριστα, — τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἦτο ἀληθέστατον, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένος τῶρα, διότι διεσκέλιζε τὸ κατὰστρωμα χωρὶς νὰ στηρίζεται ἢ νὰ πιάνεται κάπου εἰς κάθε βῆμα του, — «ναυτικῶ τῷ ποδὶ!»

Ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος μετεβλήθη εἰς ἐλάχιστον, καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα τὴν 24 Αὐγούστου, κατὰ τὰς 5 τὸ πρωῒ, ὁ «Γοργὸς», βοηθούμενος ἀπὸ ἐλαφροτάτην βορειοδυτικὴν αὖραν, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς Δομινίκας.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἀποικίας ὀνομάζεται Πόλις τῶν Καλάμων καὶ ἔχει πέντε περίπου χιλιάδας κατοίκων. Κεῖται ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ ὕψωμά της τὴν προστατεύουν ἀπὸ τὴν μερὴν τῶν συχνῶν ἀληγῶν ἀνέμων. Ἀλλὰ ὁ λιμὴν της δὲν προσφυλάσσεται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὰ μεγάλα κύματα τοῦ πελάγους, ἰδίως τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων παλιρροϊῶν, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαμονὴ δὲν εἶνε ἀσφαλής. Τὰ πλοῖα κινδυνεύουν νὰ σύρουν τὰς ἀγκύρας των, καὶ τὰ πλήρωματα προσέχουν πάντοτε ν' ἀλλάζουν ἀγκυροβόλιον μὲ τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς κακοκαιρίας.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἐπειδὴ ὁ «Γοργὸς» ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς τὴν Δομινίκαν, ὁ Χάρρης Μάρκελ ὁρῶς ἐπροτίμησε νὰ μὴν προσορμισθῇ εἰς τὴν Πόλιν τῶν Καλάμων. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς διευθύνσεως, πρὸς τὴν βορεῖαν ἄκρην τῆς νήσου, ἀνοίγεται ἐξαίρετος ὁρμος λεγόμενος ὁρμος τοῦ Πόρτσμουθ, ὅπου τὰ πλοῖα δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τοὺς τυφῶνας καὶ τοὺς κυκλῶνας, οἱ ὁποῖοι τόσο συχνὰ ἐρημόνουν ἐκεῖνας τὰς θαλάσσας.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν εἶχε γεννηθῇ πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν ὁ Τζὼν Χόδερτ, ὁ τέταρτος ἀριστεὺς τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ ἐμελλε νὰ τὴν ἐκνεύρῃ πάλιν ὀργῶσαν πρὸς τὴν πρόδον καὶ

προωρισμένην νὰ καταστῇ σπουδαῖον ἐμπορικὸν κέντρον.

Ἦτο Κυριακὴ, ὅταν οἱ ἐπιβάται ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος τῆς Δομινίκας. Εἶχαν περάσῃ ἡδὴ περισσότερον ἀπὸ ἑξ ἔτη, ἀφ' οὗτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Τζὼν Χόδερτ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ καὶ ἐπῆγε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Μάντσεστερ τῆς Ἀγγλίας. Ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς Τζὼν δὲν εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὴν ἀνάμνησιν τῆς νήσου, διότι ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ἀποικίαν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Χόδερτ, χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα συγγενῇ ἐκεῖ. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ εὕρῃ ὁ Τζὼν οὔτε κανένα ἀδελφόν, ὅπως ὁ Νίλς Χάρμπερ εἰς τὸν Ἀγιὸν Θωμᾶν, οὔτε κανένα θῶρον ὅπως ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν εἰς τὴν Γουαδελούπαν. Ἰσως ὅμως νὰ εὕρισκε κανένα φίλον οἰκογενειακόν, ὅστις βεβαίως θὰ ἔσπευδε νὰ κάμῃ καλὴν ὑποδοχὴν εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Ἀλλὰ καὶ φίλον ἢ σχετικὸν κανένα ἂν δὲν εὕρισκεν, εἶχε κατὰ νοῦν ὁ Τζὼν νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους πολὺ ἀγαποῦσε, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἄμα τον ἔβλεπαν.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ Πόρτσμουθ, ἐξοῦσεν ἀκόμη μὲ τὸν γέροντα σύζυγόν της, μία γρη῏ ἀραπίνα, ποῦ ἦτο ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας Χόδερτ, καὶ ἡ ὁποία χάρις εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, εἶχεν ἐξασφαλίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Καὶ ποῖα ἄλλη ψυχὴ εἰς τὰς Ἀντίλλας θὰ ἔμενε τόσο ἐνθουσιασμένη, τόσο γοητευμένη, ὅταν θὰ ἐβλεπε ἐκεῖνὸ τὸ μεγάλο ἀγόρι, παρὰ ἡ Καίτη Γρίνδα, ἡ ὁποία το εἶχε κρατήσῃ τόσο καιρὸν εἰς τὴν ἀγκυλιά της, ὅταν ἦτο μωρό;...

Οὔτε ἡ γρη῏-Καίτη οὔτε ὁ σύζυγός της ἐπερίμεναν ἐκείνην τὴν ἐπίσκεψιν. Δὲν ἐγνώριζαν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἐμελλε νὰ σταθμεύσῃ εἰς τὴν Δομινίκαν, ὅτι ὁ μικρὸς Τζὼν θὰ εὕρισκετο μέσα εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Μόλις ἡγκυροβόλησεν ὁ «Γοργὸς», οἱ ἐπιβάται ἐζήτησαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ξηράν. Δύο ἡμερονύκτια θὰ ἔμεναν εἰς τὴν νῆσον· εἶχε λοιπὸν ἀποφασισθῇ νὰ περιορισθοῦν εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ περὶ χωρὰ τῆς πόλεως, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ βράδυ εἰς τὸ πλοῖον. Μία λέμβος τοῦ «Γοργοῦ» θὰ ἐπῆγγαινε νὰ τοὺς παραλαμβάνῃ ἀπὸ τὴν προκυμαίαν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροτίμησε αὐτὸν τὸν συνδυασμὸν διὰ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν συνάφειαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πόρτσμουθ, ἐκτὸς τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν νομίμων λιμενικῶν υποχρεώσεων. Εἰς τοὺς ἀγγλικούς ἰδίως λιμένας ὑπῆρχεν εὐλογος φόβος μήπως συναντήσῃ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τυχὸν εἶχαν γνωρίσῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων ἢ

κανένα ναύτην τοῦ πληρώματός του. Ἐπὶ οὖν τοῖς λοιπὸν ὁ Χάρρης Μάρκελ τὴν ἄγκυραν τοῦ «Γοργοῦ» εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ ἀπήγγειλεν εἰς τοὺς ναύτας τοῦ πᾶσαν συγκοινωνίαν μὲ τὴν ξηράν. Ἐπειδὴ μάλιστα δὲν εἶχεν ἀνάγκην οὔτε τὰ τρόφιμά του ν' ἀνανεώσῃ, ἐκτὸς μόνον τοῦ ναυποῦ κρέατος καὶ τοῦ ἀλεύρου, ἔλαβε τὰ μέτρα τοῦ ὅπως καὶ τοῦτο γίνῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀθρόβως...

Ὁ Τζὼν Χόδερτ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τοὺς δρόμους καὶ τὰς τοποθεσίας τοῦ Πόρτσμουθ, καὶ δι' αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ τὰ καθήκοντα ὁδηγοῦ τῶν συμπαθητῶν του. Αὐτοὶ ἐγνώριζαν ὅτι εἶχε διάθεσιν νὰ τρέξῃ πρῶτα-πρῶτα νὰ γιλήσῃ καὶ ν' ἀγκυλιᾷ τοὺς γέροντας Γρίνδας εἰς τὸ σπιτάκι των. Δι' αὐτὸ, μόλις ἀπεβιβάσθησαν, διέσχισαν τὴν πόλιν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ προάστειον, τοῦ ὁποῖου τὰ τελευταῖα σπιτὰ εἶνε σκορπισμένα μέσα στὰ δένδρα τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ περίπατός των δὲν διήρκεσε πολὺ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅλοι ἐσταμάτησαν ἔμπρὸς εἰς ἓνα πτωχικὸ σπιτάκι, πολὺ καλὸν, κείμενον ἐντὸς κήπου μὲ ὁπωροφόρα δένδρα, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποῖου ἦτο μία αὐλίστα, ὅπου ἔβοσκον ὀρνίθους καὶ ἄλλα πουλερικά.

Ὁ γέρονς ἐδοῦλεν εἰς τὸν κῆπον, ἡ γρη῏ ἦτο μέσα στὸ σπιτάκι, καὶ ἐβγινεν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζὼν Χόδερτ ἐσπρωξε τὴν θύραν τοῦ περιτρίχματος.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τοῦ παιδία, μὲ τὸ τράμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀνέβαιναν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ἐβρίσκοντο γυμνασιόπαιδες, καὶ ὅταν ἦσαν βεβαίως συμμαθηταί, διότι ἡ κοινὴ τῶν τάξεων ἦτο διαφορετικὴ καὶ ἡ φίλια των, — ἡ γνωριμία των μὲλλον, — δὲν θὰ εἶχε συναφθῇ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὰ μαθητικά ὅργανα.

Εἶπα ὅτι ἡ κοινωνικὴ των τάξις ἦτο διαφορετικὴ. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἕνας ἦτο πρίγκιψ καὶ ὁ ἄλλος χωρικός. "Ὅχι" καὶ τὰ δύο παιδία ἀνήκον εἰς οἰκογενείας τῆς μεσαιᾶς τάξεως, ἴσως ἐπίσης εὐπόρους καὶ ἐπίσης ἐντίμους. Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τοῦ ἑνὸς ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰ παιδία

των μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν, μὲ περισσότερὰν αὐστηρότητα, — ἐνῶ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἄλλου ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τὰ χειραφετοῦν ἐνωρίτερα τοῦ δέοντος. Τοῦτο ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὀψεως ἀπὸ τῶν ὅρων, τοὺς τρόπους καὶ τὴν περιβολὴν τῶν δύο νεανίσκων· ἀλλὰ τὸ ἐνύσυχον καὶ ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποῖαν, καθήμενος ὀπισθὲν των, ἤκουα χωρὶς νὰ θέλω.

— Ἐρχεσθε ἀπόψε νὰ πᾶμε στὸ θέατρο; ἡρώτησεν ὁ ἕνας.

— Ὅχι! ἀπήντησε μὲ ζωνὴν καὶ μὲ νεῦμα ὁ ἄλλος. — Μὰ γιατί, καίμενε; ὅτι πᾶμε στὴ «Νέα Σαλὴν» νὰ γελᾶσμε... ξέρεις, ἀπόψε παίξει τὸν «Κύριο Προσωπάρχην»...

— Ναί... μὰ μοῦ εἶπαν πῶς αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶνε γιὰ παιδιὰ.

— Καὶ ποῖός το εἶπε;

— Ὁ μπαμπᾶς... Πῆγαν προχθὲς μὲ τὴν μαμμά, καὶ δὲν ἤθελαν μὲ κανέναν τρόπο νὰ με πάρουν...

— Δὲν βρυνέσαι! Παιδιὰ εἴμαστε τώρα ἐμεῖς: "Ὅλα τὰ θεάματα μποροῦμε νὰ τα βλέπομε... Νᾶξερεις πόσοι μικρότεροι ἀπὸ σ' ἐνὰ πηγαίνουν..."

— Τὸ ξέρω, ἀλλά...

— Ἀλλά; δὲν ἔχει!... Νὰ ἔλθῃς ἀπόψε νὰ πᾶμε στὸ θέατρο.

— Πολὺ δύσκολο...

— Μὰ γιατί;

— Πρῶτον δὲν ἔχω λεπτὰ...

— Ἐχω ἐγώ, μὴ σε μέλῃ... Μιὰ δραχμὴ ὁ καθένας θὰ δώσουμε, μιὰ καὶ δέκα... ἐπιτέλους σὲ δανείζω.

— Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξοφλήσω; ὁ μπαμπᾶς δὲν μου δίνει ποτὲ λεπτὰ...

— Μὴν ἐξοργᾶς, σὲ τρατάρω. Ἐγὼ πάντα ἔχω λεπτὰ, γιατί ὁ μπαμπᾶς μοῦ δίνει ὅσα θέλω.

— Καὶ μένα μοῦ δίνει ὅσα θέλω, ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ ὁ ἄλλος κατακκρόκινος, — ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃ τί τα θέλω. Γιὰ τὸ θέατρο δὲν θὰ μοῦ ἔδινε ποτέ... Ἐπειτα, δὲν μᾶφνει τὸ βράδυ νὰ βγαίνω μόνος.

— Μὰ ὅχι μόνος! ὅταν περάσω ἐγὼ νὰ σε πάρω ἀπὸ τὸ σπιτί, καὶ θὰ ποῦμε πῶς θὰ πᾶμε στὸ Φασουλῆ.

— Μὰ μόνος, ἐννοῶ χωρὶς τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμά. Μὲ ἄλλον κανένα δὲν μᾶφνουν.

— Μὰ δὲν εἶπες ὅτι πηγαίνουν στὸ θέατρο καὶ δὲν σε πέρνουν;

— Ὅχι πάντα... εἶνε καὶ βραδυὲς ποῦ με πέρνουν.

— Δὲ βαρύνεσαι!... Ἐγώ, παιδί μου, ἂν ἔκανα τὴ ζωὴ τὴ δική σου, θὰ ἔσκαζα σ' ἐνὰ μῆνα...

— Μπᾶ!... γιατί τάχα;

— Γιατί ἔτσι... Νὰ ποῦ πηγαίνεις τώρα;

— Εἰς τὸ Ζάππειον... μὲ περιμέ-

νει ὁ μπαμπᾶς. Αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ ὡ μᾶθημα ἰδιαιτέρο, καὶ μετὰ, πηγαίνω καὶ τὸν βρεῖνω.

— Ἐγὼ μὲν στὸ Σύνταγμα μόνος μου... δηλαδὴ μὲ τὴν παρέα. Ἐκεῖ διασκεδάζω ὅσο θέλω καὶ ὅτι ὦρα θέλω γυρίσω μόνος μου στὸ σπιτί... Ἀ! ἐγὼ δὲν θέλω κανένα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου!

— Κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελα κανένα... ἀλλ' ἀρῶ εἶνε κάποιος...

— Φθάνει λίγη θέλησις γιὰ νὰ τον ξεφορτωθῇς... Τί νομίζεις; καὶ ὁ μπαμπᾶς ὁ δικός μου δὲν ἤθελε νὰ μου κάμῃ τὰ ἴδια; Ἀλλὰ ἐσήκουσα κεφάλι καὶ ἀπετίναξα τὸ κυρό... Μιὰ, δύο, τρεῖς... ἐπιτέλους βρεθῆκε καὶ μᾶριζε...

— Ἀ, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πικράνω τὸν πατέρα μου...

— Καὶ στέκεσαι νὰ σε πικραίνῃ ἐκεῖνος... Ἀς εἶνε... ὁρεδοᾶρ...

Τὸ τράμ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν καὶ ἡ συνομιλία διεκόπη, διότι ὁ ἕνας κατέβη καὶ ἔσπευσε νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπερίμεναν, ὁμοφρονεῖς καὶ ὁμοτύχοι, νὰ διασκεδάσουν... ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ τὸ τράμ ἕως τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξέκίνησε μόνος καὶ σεμνὸς διὰ τὸ Ζάππειον, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν οἱ γονεῖς του.

Ἀργότερα τὸν εἶδα πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμάς, καθισμένον εἰς ἓνα τραπεζάκι τοῦ Ἀναψυκτηρίου, κοντὰ εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ἦσαν μαζί των καὶ δύο-τρεῖς ἄλλοι, φίλοι τῆς οἰκογενείας, καὶ συνωμιλοῦσαν κ' ἐγελοῦσαν καὶ διασκεδάζαν πολὺ. Μειδίμα εὐτυχίας καὶ ἀγνότητος ἐπλανῶτο διαρκῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ. Οἱ λόγοι τοῦ φίλου τοῦ δὲν τὸν ἐπηρέαζαν καθόλου. Εἶμι βεβαίως ὅτι τὴν συντροφίαν ἐκείνην τὴν ἐπρότιμούσε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην εἰς τὸν κόσμον. Εἶχε συνηθίσῃ νὰ εἶνε εὐτυχὴς μόνον μὲ τοὺς γονεῖς του.

Δὲν ἀρνούμαι ὅτι καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἦτο τὴν ὥραν ἐκείνην εὐτυχὴς εἰς τὴν Πλατεῖαν, μὲ τοὺς ζωηρούς του φίλους, γελῶν, συζητῶν, ἀστειολογῶν, τρέχων ἐπάνω-κάτω καὶ καταρτίζων συνδυασμούς διὰ τὴν θεατρικὴν ἀπόλαυσιν τῆς βραδυᾶς... Ἀλλ' ἀπὸ τὰς δύο εὐτυχίας πολὺ μεγαλητέρα μοῦ ἐφάνη ἡ πρώτη. Ἐμπακάριζα τὸν μικρόν, ὁ ὁποῖος ἔχει γονεῖς αὐστηροὺς, κρατοῦντας αὐτὸν εἰς γλυκὺν περιορισμόν, — καὶ ἐταλάνισα τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἀπολαμβάνει τώρα μίαν πρόωρον ἐλευθερίαν, χάρις εἰς τὴν ἀνοχὴν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν γονέων του, διὰ τὴν ὁποίαν ἴσως μίαν ἡμέραν, — τὸ ἀπεύχομαι, — θὰ μετανοήσουν καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΚΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ

Μέσα σὶδ εὐμορφο κλουβάκι του, ποὺ εἶνε στολισμένον μὲ χορταράκια καὶ δι-
άρρη λιχουδέμματα, κεῖται καὶ καννα-
βοῦρι, παντεσπάνι, κόκκινα κεράσια που
κρέμονται σὰ καγκελλάκια, ὁ μικρὸς
μας σπουργίτης κάθεται καὶ νυττάζει
ἐξω. Κυττάζει τὸν οὐρανὸν, καὶ δὲν
τον μέλει γιὰ τίποτε, τίποτε δὲν ἐπι-
θυμεῖ. Δὲν γιωρίζει ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ
σκούφια του, ποῖος εἶνε οἱ συγγενεῖς του,
καὶ τί κάνουν, καὶ πῶς ζοῦν.

Ἐχει γὰρ πρὸς τοὺς τοὺς πουλάκι
που εἶχε πὲρ ἡ μιὰ φορὰ στὰ χώματα
τῆς πλατείας! Ἀπὸ τότε τὸ σωματάκι
του ἐγέμισε σιγο-σιγὰ μὲ ὠραία φτερά...

Ἡ κοιλίτσα του
ἔχει χρῶμα ἀντι-
χτὸ σταχτί· ἐπάνω
ἀπὸ τὰ ποδαράκια
αὐτοῦ ἔχει κατὰ φτε-
ράκι, ἔπως οἱ
καλτσούναι πε-
τεινοί, σὰν νὰ φο-
ρῇ παντελονάκι·
τὰ σκυῖρα καὶ γυ-
αλιστερά φτερου-
γάκια του τὸ κά-
μουν νὰ φαίνεται
σὰν νὰ εἶνε τυλιγ-
μένο μὲ γούνα· τὸ
κεφάλαιον τοῦ ἔχει
χρῶματα ἄσπρο
καὶ φουντουκί· εἰς
τὸν λαιμὸν τοῦ
θερρεῖτε πῶς φο-
ρεῖ μποῶ, καὶ εἰς
τὸ στηθάκι τοῦ ἀρ-
χίζει νὰ διακρίνε-
ται τὸ μαῦρο πού-
πουλο, ἡ μέλλου-
σα γραβάτα, τὴν
ἐποῖαν ἡ κυρὰ Φύ-
σις δένει εἰς τὴν
λαιμὸν τῶν κυρίων
Σπουργιτῶν...

— Πιο ὕψι! πιο ὕψι!

Δυὸ φωνούλες, δυνατὲς καὶ γλα-
στὲς, ἀκούονται ποῦ σχίζου τὸν ἀέρα.
Δυὸ σπουργιτάκια συνομιλοῦν μὲ τὸ
δικό μας, — μὲ πούπουλα λεπτὰ ἀλόγη,
μὲ μάτια ποῦ λάμπουν ἀπὸ νεότητα,
ἀπὸ ἥλιο καὶ ἀπὸ πονηρὴ ἐξυπνάδα, —
ἐρχονται καὶ κάθονται, καθὼς παίζουν
τὸν κυνηγητό, ἐπάνω στὸ παράθυρο,
ὅπου εἶνε τὸ κλουβί.

— Πιο ὕψι! Εἶσαι κλεισμένος στὴ φυ-
λακή, φιλαράκο;

— Ὁχι, καλέ! εἶμαι σὶδ σπῖτι τῆς
μαμμᾶς...

— Στῆς μαμμᾶς σου;... Καὶ τί λογῆς
εἶνε ἡ μαμμά σου;

— Πολὺ καλὴ καὶ εὐμορφη. Ἐχει
μεγάλα φτερά χρυσὰ καὶ σκούρα, ἐπάνω
στὸ κεφάλι τῆς καὶ στὸ λαιμό τῆς...
Ἐνα εὐμορφο ρόμπος κόκκινος σὰν τὰ
κεράσια... Κάτι μάτια γαλανὰ ποῦ ἔχουν
τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ... Δὲν πετᾷ
ἐμῶς.

— Χῖ! χῖ! χῖ! Τί περίεργο πουλί...
Καλέ, αὐτὸ που λὲς εἶνε γυναῖκα,
βρε κουτεντέ!...

— Ἐμεῖς, ποὺ βλέπεις, ἔχουμε μαμ-
μάδες, μὲ φτερά... καὶ μας ζεσταίνουν!

— Μί, καὶ αὐτὴ εἶνε ζεστή! εἶπε
ὁ καϊμένος ὁ σπουργίτης, παραχλίσι-
μένος.

— Εἶνε κακιά, ἀφοῦ σε φυλακίνει!...

— Μοῦ ἀνοίγει πολὺ συχνὰ τὴν
πόρτα. Παίζω μαζί της... Τρυπῶ
μέσα σὶδὸν κόρφο τῆς, σὶὰ μαλλιάκι
τῆς...

— Μὰ δὲν πετᾷς ποτέ... Τί τα θέλεις
τότε τὰ φτερά;

— Νὰ μὲ συγχωρῇ ἡ
εὐγενία σου! εἶπε ὁ σπουρ-
γίτης, καὶ παρ' ὀλίγον ν'
ἀρχίσῃ τὰ κλόμματα ἀπὸ
τὴ στενοχωρία του. Πετῶ
μέσα σὶδ σπῖτι.

— Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἶ-
σαι εὐχαριστημένος, θὰ πῇ
πῶς δὲν εἶσαι πολὺ
ἀποικτιζός.

— Τρώω ὠραία
πράγματα!... Ἐχω
γλυκά, πᾶ-
στες, κεράσια,
ὅσα θέλω!

Οἱ ἄλλοι ἐ-
λοξοκύντα-
ξεν λιλάκι
κατὰ τὸ κλου-
βί· ἄρχισαν νὰ
ζηλεύουν καὶ
αὐτοί.

— Ἐμεῖς
ὅμως, ἔχουμε τὸ
πλεονέκτημα
ποῦ ζητοῦμε
κ' εὐρίσκουμε

μονάχοι μας τὸ φαγητό μας. Ἐν ἀνάγκη
τὸ ἀρπάζουμε... νὰ! εἶσι!

Ἐπὶ δὴ ξεν ἐπ' αὐτῷ σ' ἕνα κομμάτι
καντιλίφου ποῦ ἦται περασμένο σὶὰ σύρ-
ματι τοῦ κλουβίου, ἀρπάζει ἀπὸ μίαν
κομμάτια ὁ κλοῦνός κ' ἐπέτρεξεν πέρα.
— Καλὴ ἀντάμωσι, φιλαράκο!... Καὶ
νὰ μὴν κακιοῦν τῆς μαμμᾶς!

Ὁ σπουργίτης ἔμεινε σὰν χαλῶς...

Ὁχι πῶς ἐλυπότανε τὸ καντιλίφου
τοῦ ἀρπάζει... Μὰ εἶχε στενοχωρηθῇ
πολὺ ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν, καὶ ὅλο
ἐκούδουνε σὶ αὐτὴν τοῦ τὰ λόγια:

— Εἶσαι κλεισμένος στὴ φυλακή...

Τί τα θέλεις τὰ φτερά; Ἀφοῦ εἶσαι
εὐχρηστημένος, θὰ πῇ πῶς δὲν εἶσαι
πολὺ ἀπαιτητικός...

Λόγιον, ποῦ εἶχαν εἰπωθῇ μ' ἐκείνην
τὴν νόστιμη, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολη
προφορά τῆς σπουργιτικῆς διαλέκτου,
— δύσκολη διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐννο-
εῖται!

Καὶ τὰ λόγια αὐτά του ἔφεραν σὶδ
μυλὸ ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις, σκοτεινῆς
καὶ ἀνακατωμένες...

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἐτρώμαξα μὲ αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον
ἐρώτησιν. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἐκί-
τρίνισα.

— Νόι, νάι! μὲ μιτῆς! ἐξηκολούθη-
σεν ἡ Φρόσω. Ὅλοι σας μὲ μισοῖτε.
Ἡ οἰα Βαρβάρα λέγει πῶς, ἂν ἦταν
αὐτὴ σὶθ οἱ σας, ὅθι μὲ φαρμάκονε.
Νάι, εἶσι εἶπε. Ἐσῆς ὅμως, δὲν θὰ μὲ
φαρμακώσετε, αἱ;

— Ὡ! Φρόσω μου! τῆς ἀπήνητα
ἐγώ, πῶς εἰμπορεῖς καὶ λὲς τέτοιον φο-
βερὸν πράγματι; Καὶ νὰ τὰ συλλογίζε-
σαι ἀκόμα, δὲν πρέπει... Αὐτὰ σας μα-
θαίνουν στὴ Βλαχία;

— Θέλεις νὰ πῆς πῶς εἶσθε καλλι-
τερες ἐσεῖς αἱ Ἑλληνίδες, αἱ;...
Ἐγὼ εἶμαι Βλάχα, ἂν καὶ ὁ πατέρας
μου ἦταν Ἑλληνας... Καὶ τὸν ἀγαποῦ-
σα ἐγώ, τὸν πατέρα μου, ἂν καὶ ἦμουν
πολὺ μικρή, ὅταν ἐξοῦσε... Ἦ μῆτέρα
μου πολὺ τὸν ἀγαποῦσε...

— Τὸ ξεύρω, ἀπὴντητα, καϊμένη
Φρόσω. Κ' ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε... πῶς
εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ θέλωμε τὸ κα-
κό σου;

— Μὰ... ἀφοῦ πρόκειται ἐγὼ νὰ σας
διώξω;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ διαφορε-
τικά.

— Καὶ ἡ οἰα Βαρβάρα λέγει πῶς
θὰ εἶσθε εἰς τὸ ἐξῆς φτωχοί... μὰ, πολὺ
φτωχοί! Σὰν ζητιάνοι!

— Ἐπὶ δὲν φταῖς σ' αὐτό...

— Ὅπως δὴ ποτε, ἂν ἦμουν ἐγὼ στὴ
θέσι σου, θὰ τὴν ἐμισοῦσα φοβερά τὴν
ἐξαδέλφη μου! ἐφώναξε μὲ πείσμα ἡ
Φρόσω.

— Σὲ παρακαλῶ, μὴν ξαναπῆς αὐτὰ
τὰ λόγια... Πᾶμε ὅμως τώρα κάτω, διότι
ἀργεῖ ἀκόμα ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ
σὺ πρέπει νὰ πάρῃς κατὰ τι, ἀφοῦ ἐρχε-
σαι ἀπὸ τὸ ταξίδι... θὰ πιοῦμε μαζί
γάλα... Ὑστερὰ θὰ πᾶμε νὰ δῆς τὸ
σπῖτι καὶ τὸ περιβάλλον...

— Θέλω γάλα, ἀπὴντησεν ἡ Φρόσω,
ἂν ἔχετε μάλιστα καὶ πολλὰ βουτήμα-
τα... Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιὰ δρεξὶ νὰ
γυρίσω καὶ νὰ κυττάξω σπῖτια καὶ δέν-
δρα...

— Μὰ τότε θὰ στενοχωρηθῇς πολὺ
νὰ μένῃς ἐδῶ ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσει τὸ
κτῆμά σου...

Ἡ Φρόσω δὲν εἶπε τίποτε. Μὲ ἡκο-
λούθησεν εἰς τὴν τραπέζιαν, ὅπου ἦτο
στρωμένο τὸ τραπέζι, μὲ φλυτζάνια διὰ
τὸ γάλα, ὅλα στὴν ἐντέλειαν. Εἶχαμε
καὶ γλύκισμα καὶ βουτήματα ἀφθονώ-
τατα· καὶ εἰς τὴν μέσην ἕνα μεγάλο ἀν-
θοδοχεῖον μὲ ὠραιότατα τριαντάφυλλα
καὶ ἡ φρουτιέρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ μεγά-
λα κεράσια καὶ βερόκονα. Ἦτον ἀνοι-
κτὸ τὸ μεγάλο παράθυρο, καὶ τὸ δροσε-
ρὸ ἀεράκι ἔφερνε μέσα ὅλην τὴν εὐωδι-
αν τοῦ κήπου.

Ἡ λιλίτσα εὐσιογνωμὴν ἡ Φρόσω ὅταν
εἶδεν αὐτὴν τὴν ἐτοιμασίαν Ἐκάθησε
στὴν πρῶν καρέκλα που ἔτυχε κοντὰ
τῆς κ' ἐκύταξε ὀλόγυρα κατευχοριστη-
μένη. Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐκάθησαν στὰς
θέσεις των, κ' ἐγὼ εἰς τὴν καρέκλαν τῆς
μητέρας διὰ νὰ κόμω τὰ καθήκοντα τῆς
οἰκοδεσποίνης. Ἡ μητέρα δὲν κατέβηκε
ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἦθελε ν' ἀφίστη μό-
να τὰ παιδιὰ μὲ τὴν Φρόσων, διὰ νὰ
πάρῃ θάρρος ἡ ἐξαδέλφη μας καὶ νὰ
γνωρισθῇ καλλίτερα μ' ἐμᾶς.

Ἡ Φρόσω μὲς ἐκύταξε ὅλους μὲ τὴν
σειρὰν ἰδίως ὅμως ἡ προσοχή της προ-
ηλώθη, ἐπ' αὐτὴν τὴν Ἀγνήν, ἡ ὁποία
ἦτο πολὺ εὐμορφο κορίτσι, ἡ καλλονὴ
τῆς οἰκογενείας μας. Ἡ ροδόλευκος ἐ-
πιδερμὶς τῆς Ἀγνῆς καὶ τὰ ὀλόξανθα
μαλλιά της εἶχαν κάμη μεγάλην ἐντύ-
πωσιν εἰς τὴν ἐξαδέλφη μας.

— Ὡ! τί εὐμορφη ποῦ εἶσαι! εἶπε στὴν
ἀδελφὴν μου. Ποτέ μου δὲν εἶδα στὴ
Βλαχία τόσο εὐμορφα ξανθὰ μαλλιά!

— Στὴ Βλαχία! διέκοψεν ἡ Ἀγνή,
ἡ ὁποία ἐγινε κατακόκκινη, διότι ἤκουσε
νὰ της ἐπαινοῦν τὰ μαλλιά της. — Ἐέ-
ρεις λοιπὸν Βλάχικα; — ἐπρόσθεσε διὰ ν'
ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς ἐμιλίας.

— Ὡ! πολὺ λίγα, ἀπὴντησεν ἡ Φρό-
σω. Ἡ μητέρα μου δὲν μ' ἀφινε νὰ τὰ
μιλῶ. Εἶχε μάθη καὶ ἡ ἰδία τὰ ἑλληνι-
κά, καὶ μου εἶχε πάντα ἑλληνίδων διακά-
λισσαν. Ἐτοί εἶχε παργγεῖλη ὁ πατέ-
ρας μου, ὅτι δὴ ποτε καὶ ἂν συνέβαινε,
νὰ μάθω καλὰ ἑλληνικά. Ἀχ! ὁ καϊμέ-
νος ὁ πατέρας μου...

Καὶ τὰ μαῦρά της μάτια ἐθόλωσαν
ἐξαφνα. Παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πάρουν τὰ
δάκρυα. Ἀλλ' ἀμέσως ἐκρατήθη.

— Τί με κυττάζετε ἐτσι; Μὲ βλέπετε
σὰν νὰ εἶμαι κανένα περίεργο τέρας; κα-
κόπαιδα ποῦ εἶσθε! Δὲν μ' ἀρῆσατε, τὸ
ἐξέρετε;... Ἐπὶ ὅμως μ' ἀρέσει πολὺ-
πολὺ, — εἶπε καὶ ἄπλωσε τὸ χερί της
στὰ μαλλιάκα τῆς Ἀγνῆς. Εἶσαι ξυνηθῇ,
σὰν ἀγγελάκι. Ἐλα μαζί μου, πᾶμε σὶδὸν
κῆπο... Ἀκου δῶ! Ἐχω σκοπὸ νὰ σου
δῶσω τὰ μισὰ πλοῦτή μου.

Ἡ Ἀγνή ἔμεινε, — σὰν νὰ τὰ εἶχε χα-
μένα. Ἐγύρισε καὶ με εἶδε, σὰν νὰ ἐξη-

τοῦσε βοήθειαν. Ἐγὼ της ἔκαμα νεῦμα
νὰ ὑπάγῃ μαζί μὲ τὴν Φρόσω.
Ἀρπάξε τότε ἡ Φρόσω τὴν Ἀγνήν
ἀπὸ τὸ χερί, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν κῆπον
καὶ αἱ δύο...

Ὁ Μάριος, ὅλην τὴν ὥραν που ἐπὶ-
ναμε γάλα, δὲν εἶχε προφέρῃ λέξιν. Ἐ-
φαίνεται ὅτι οἱ περίεργοι τρόποι τῆς Φρό-
σως δὲν τον ἡχάριστον καθόλου. Ἀλ-
λὰ καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ δὲν ἦσαν
εὐχρηστημένα.

— Καλέ, τί τρελλὸ κορίτσι εἶνε αὐ-
τό; εἶπε ὁ Πέτρος. Εἶδες πῶς τὴν ἐτρά-
θηξεν, τὴν Ἀγνή;

— Τώρα νὰ δῇ! ἐπρόσθεσεν ὁ μικρὸς
Βρασιδης. Ἀμα με ξαναπῇ κακόπαιδο, θὰ
της δῶσω μιὰ γροθιά!

— Αἱ! μὴ λές ἀνοησίες! διέκοψεν ὁ
Μάριος τοὺς μικροῦς. Δὲν βλέπετε πῶς
φαίνεται ὅτι ἀγαποῦσε τὸν πατέρα της;
Ἐπῆγε νὰ κλάψῃ, ὅταν ἀνέφερε τὸ ὄνομα
τοῦ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει καλὴ καρδιά,
καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾶτε.

— Ἐμένα μ' ἀρέσει! εἶπε ἡ Λιλίτσα.

Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι καὶ
ἐγὼ εἶχα συμπάθησιν πολὺ τὴν ἐξαδέλφη
μου ἀπὸ τὴν
στιγμὴν που
τὴν πρωτοεῖδα.
Δι' αὐτὸ ἤδρα
πολὺ ὀρθῶς τὰς
παρατηρήσεις
που ἔκαμεν ὁ
Μάριος εἰς τοὺς
μικροῦς. Ἦσθα-
νόμην ἔμῳς ἔ-
να βάρος στὴν
καρδιά μου, ὅ-
χι τόσο διότι
ἐπρόκειτο μετ'
ὀλίγας ἡμέρας
νὰ μείνωμεν
πτωχοί, ὅσον
διότι ἐβλεπα ὅ-
τι, μὲ τὸν δύς-
τροπον καὶ φι-
λύποτον καὶ
ἀλλοπρόσω-
λον χαρακτήρα
τῆς ἐξαδέλφης
μου θὰ ἦτο δύς-
κολον νὰ ἔχω εὐκρινὴ φιλίαν μαζί της.

— Ἀχ! Μάρι! τὰ ἡλιθία αὐτὰ; εἶ-
πα, ὅταν ἔμεινα μόνη μὲ τὸν μεγάλον
ἀδελφόν μου.

— Ὁχι, πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ ὁ
ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζε-
ται ποτέ του! μὲ εἶπε πρὸ ὀλίγου ἡ
μητέρα, — ἀπὴντησεν ὁ Μάριος.

Καὶ μου παρέστησε πρῶτον ἡτο ἐπὶ τοῦ
πρόβλεψος ἡ κατάστασις μας. Ἡ μητέρα
εἶχε γράψῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς της, εἰς
τὴν Σύρον, καὶ ἐπερίμενον ἀπάντησιν
των. Ἦτο ἀπορροισμένη νὰ μὴν ἐπιστρέ-
ψῃ πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ νὰ μὲς

πάρῃ καὶ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέ-
ραν της πατρίδα, ὅπου θὰ ἡμποροῦσε νὰ
μας μεγαλώσῃ μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ πα-
τέρα καὶ τὰ ὀλίγα χρήματα που εἶχαν
μείνῃ ἀπὸ τὴν προικὰ της...

Ἐπέρασεν ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ Ἀγνή
καὶ ἡ Φρόσω δὲν ἐπέστρεψαν. Ἦρχισα
ν' ἀνησυχῶ, καὶ το εἶπα εἰς τὸν Μάριον.

— Πᾶμε, ἂν θέλῃς, σὶδὸν κῆπο νὰ τες
βροῦμε, μὲ ἀπὴντησεν πρέθυμος ἐκεῖνος.

Ἐξέκρινον οἱ δύο μας ἐγυρίσαμεν
ἀπὸ τὴν μίαν δειροτοχίαν εἰς τὴν ἄλ-
λην, ἐπήγχευεν εἰς τὸ περίπτερον, ἐκτο-
τάξμεν εἰς τὸ τεχνητὸν σπήλαιον, εἰς
τὸ σπῖτικόν των σκύλων, εἰς τὰ κοτέτσια·
ἀλλὰ τὰ δύο κορίτσια πούθεν δὲν ἐφαί-
νοντο.

— Ἀ; δούλε καὶ στὴν Ἐρημιά! εἶ-
πεν ὁ Μάριος.

Ἡ Ἐρημιά, ὅπως τὴν ἐλέγχμεν, ἡ-
το μίαν ἀπόκρυφον γωνίαν τοῦ κτήματος,
ἐπ' αὐτὴν εἰς ἕνα μικρὸν ὕψος τῆς γῆς,
ὅπου τὰ χαμῖκαλα καὶ τὰ ἀγριοπούλου-
θα ἐρύτρωαν χωρὶς καμμίαν κηπουρικὴν

περιποίησιν. Ὁ πατέρας ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπως ἦτον ἐκ φύσεως, — χάριν πικικιλίας. Καὶ πραγματικῶς, ἡ ἀντίθεσις ἦτο μεγάλη ἀπὸ τὰ περιποιημένα λεμονόδενδρα καὶ πορτοκαλόδενδρα καὶ τὰ καλοσκαμμένα αὐλάκια, μὲ τὰ λαχανικά καὶ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου, ἕως τὰ πυκνὰ βατόμουρα καὶ τὰ ἄλλα ἄγρια φυτά, ποῦ ἐφύτρωναν εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν. Εἶχε ὅμως καὶ αὐτὴ τὴν εὐμορφίαν της.

Καθὼς ἐπλησιάζαμεν ἐκεῖ, εἶδαμεν τὴν Ἀγνὴν καὶ τὴν Φρόσω. Ἐστέκοντο ὁρθοί, καὶ ἡ Φρόσω ὠμιλοῦσε μὲ πολλὰς χειρονομίας. Ἐρώταξε τὸσον δυνατὰ, ὥστε τὴν ἀκούσαμεν τί ἔλεγε, ἐνῶ ἀκόμη ἤμειθε στὸ χαμηλὸ δαγκμάκι.

— Θαρρεῖς πῶς σ' ἔχω ἀνάγκη! ἐφώνησε τῆς Ἀγνῆς. Μὴ σώσης καὶ κινήσης μαζί μου! Τ' αἰοῦς; Μὴν ἔρχεσαι κοντά μου!... μὴ! μὴ! Μὴ με κυττάζεις! μὴ μου ξαναμιλήσης πιά! Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶσα, τώρα ὅμως σὲ μισῶ, σὲ σιχαίνομαι! Ὡ! κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ, κανένας, κανένας!

Ἐγύρισε, ἐσήκωσε τὰ δύο χέρια της καὶ ἐτράβηξε τὰ μαλλιά της ἐσκέπασε μὲ αὐτὰ τὸ προσωπὸν της, καὶ ἄρχισε κατὰ κλάμματα, σὰν μωρὸ παιδί. Ἐξάφνα ἔδωσε μιὰ καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς μέσα στὰ χόρτα.

— Ἀχ! μαμμά μου! ἐφώναξε μὲ γοερὰ κλάμματα, γιατί νὰ πεθάνῃς καὶ νὰ μ' ἀφῇς μονάχη στὸν κόσμον; Δὲν ἔχω κανέναν! κανέναν δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Ἡ καίμενη ἡ Ἀγνή εἶχε κερῶσι, ἀπὸ τὴν ταραχὴν της. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν Μάριον δὲν ἐπηγάιναν πῶς. Ἐπικτα τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του. Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἐκεῖνα τὰ ἄγρια κλάμματα τῆς Φρόσως μου εἶχαν σπαράξῃ τὴν καρδιά...

Ἦμουν ἑτοιμὴ τὰ τρέξω καὶ νὰ τὴν σηκώσω, σταν εἶδα τὴν Ἀγνὴν νὰ προχωρῇ δελὰ-δελεῖα, νὰ γονατίξῃ, κοντὰ τὴν ἐξαδέλφη μου, καὶ νὰ τῆς ἐγγίξῃ μὲ τὸ χέρι τὸν ὠμόν της.

— Εὐγε σου, Ἀγνή! ἐσκέθην.

Ἀλλὰ τότε ἡ Φρόσω ἐγύρισε, σὰν ἀστραπή, καὶ ἐκτύπησε τὴν Ἀγνὴν πρῶτα στὸ χέρι, καὶ ἔπειτα ἐναντὶ τοῦ μπάτσου στὸ μάγουλο ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ ἔφυγε σὰν τρελλή, χωρὶς νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ ξεύρῃ ποῦ ἐπῆλθε.

Ἡ καίμενη ἡ Ἀγνή ἐστάθη καὶ ἔτριβε τὸ χέρι της καὶ τὸ μάγουλό της, ποῦ ἦσαν κοκκινισμένα ἀπὸ τὸν κτύπον, καὶ τὴν ἐπονέοντο, ὡς φαίνεται. Ἐκύτταξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε φύγῃ ἡ ἐξαδέλφη μας. Ὅταν ἔστρεψε, μὲ εἶδε ἐπὶ τέλους δίπλα της. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά μου, ἐκρυψε τὸ προσωπάκι της ἐπάνω στὸ στήθος μου, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ πολὺ παραπάνω.

— Τί ἔπαθες, Ἀγνή; γιατί ἐμάλωσες μὲ τὴ Φρόσω;

— Ὡ! δὲν ἐμάλωσα ἐγὼ, αὐτὴ ἐθύμωσε μαζί μου...

Ἐλάθησα χάμα, ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, καὶ ἐπῆρα τὴν Ἀγνὴν στὰ γόνατά μου. Ἡ μικρούλα σιγὰ-σιγὰ ἠτύχα-σε. Ὁ Μάριος ἐστέκετο καὶ τῆς ἐχάιδευε τὰ μαλλιά της. Καὶ ἐμάθαμεν ἀπὸ τὸ στόμα της πῶς συνέβη ἐκεῖνο τὸ ἀπρόοπτον ἐπεισόδιον.

Στὴν ἀρχὴν ἐπήγαγιναν μαζί σὰν ἀγαπημένους παλατιᾶς φίλες. Ἐπαίξαν καὶ ἐγελούσαν ἐπαράτρειξαν μάλιστα ποῖα νὰ πρωτοφθάσῃ τὴν Ἐρημιά. Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐκάθησαν, καὶ ἡ Φρόσω ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ πῶς ἤθελε νὰ εἶνε βασιλοπούλα καὶ νὰ ἔχῃ δούλους καὶ νεραιδὲς δούλες, καὶ νὰ κάθεται σ' ἓνα μεγάλο παλάτι, καὶ νὰ φορῇ δικιάντια καὶ μαργαριτάρια. Ἡθελε ὅμως νὰ ἔχῃ καὶ μίαν ἀδελφοῦλα...

— Λοιπόν; ἠρώτησα τὴν Ἀγνὴν, ὅταν αὐτὴ ἐκόμπισσε καὶ ἐκοντοστάθη.

— Λοιπόν... ἤθελε νὰ γίνω ἐγὼ ἀδελφή της καὶ ἤθελε νὰ με βάλῃ νὰ τὴ φιλήσω δυὸ φορές στὸ ἓνα μάγουλο καὶ δυὸ στὸ ἄλλο, καὶ νὰ τῆς πῶ αὐτὰ τὰ λόγια: «Σὲ ἀγαπῶ, καὶ θέλω νὰ γίνω ἀδελφή σου, καὶ θ' ἀρίσω τοὺς ἄλλους νὰ καθίσω μαζί σου!» Ἐγὼ ἐτρόμαξα

μ' αὐτὴ τῆς εἶπα πῶς δὲν θέλω καθόλου ν' ἀρίσω τ' ἀδελφία μου, καὶ μάλιστα τὸν Πέτρο, καὶ ποτὲ δὲν θὰ μὴ μὴ μὴ γίνω ἀδελφή της... Αὐτὴ τότε μου ἔταξε πῶς θὰ μου δώσῃ δικιάντια καὶ μαργαριτάρια, καὶ ἐκατὸ κοῦκλες μὲ χρυσὰ ρούχα... Ἐγὼ ὅμως περισσότερο ἐφοβόμουν, καὶ ἔλεγα «ὄχι! ὄχι!» Ἐκτρίνιστε τότε, ἀγρίεψαν τὰ μάτια της, ἄρχισε τὰ κλάμματα, ἄρχισε νὰ με μάλωνε δυνατὰ, καὶ ὕστερα ἔπεσε κάτω... Καὶ ὕστερα... ὕστερα...

Γνωρίζουν οἱ ἀναγνώσταί μου τί συνέβη ὕστερα.

Ἀλλὰ τί καλὸ κορίτσι ποὺ ἦταν ἡ Ἀγνή! Τὸ ἔδειξε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περὶ τῆς...

Μὴν το πῆτε τῆς μαμμάς! μᾶς εἶπε. Τὴν λυποῦμαι... ὦ! πόσο τὴν λυποῦμαι, τὴν καίμενη τὴ Φρόσω, ποῦ δὲν ἔχει μητέρα... νὰ τὴν ἀκούατε πῶς ἐκλαίγει! Δὲν πειράζει ποῦ μ' ἐκτύπησε... ἐγὼ τῆς το συγχωρῶ...

Τὴν ἐφιλήσαμεν τὴν ἀδελφοῦλα μας εἰς τὸ μάγουλο, ἐγὼ καὶ ὁ Μάριος, «διὰ τὴ νὰ τῆς περὶ τῆς» καὶ τὴν ἐπῆραμεν ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι ἐγὼ, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Μάριος, καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν στὸ σπίτι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 81ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1903 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου π.ε. δημοσιευθεισῶν 213 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἑκαστος ἐμπροσθέντως ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ Εὐσημῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινη Μάσκα, 157 [7Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 155 [7Ε]. — Μέλλον Διπλωμάτης, 153 [7Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλενη Μεταξῶ 107 [5Ε]. — Ναυσικά, 59 [2Ε]. — Νιαγάρας, 57 [2Ε]. — Ἡ Ἀθά Καρδία, μὲ λύσεις 144 [6Ε], ἡ Ἀρὰς τοῦ Κάμπου 137 [6Ε], τὸ Πεπρωμένον 106 [5Ε], τὸ Ταπεινὸν Γιασιμί, 89 [4Ε] καὶ ἡ Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ 58 [2Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχόντες ἤδη Γ' Βραβεῖον — τὸ δὲ Πεπρωμένον καὶ Β' — εἰς προηγουμένους Διαγωνισμούς.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαλκιδαικὴ Νύξ, 54 [2Ε]. — Ἀδρα τοῦ Πηλίου, 38, [Ε]. — Ἀλέξανδρος Σαρδὰς, 29, [Ε].
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μαῦρος Ἀετός, 22, [Ε]. — Γρατικός, 15.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λιθὴρ, 179 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλεκτρικὸς Σπινθὴρ, 173 [8Ε]. (Ἰδὼν τῆς Χαιρωνείας, 134 [6Ε]. — Τὸ Κόκκινον Κρίνον μὲ λύσεις 151 [7Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. ὡς τυχὸν ἦδη Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 77ον Διαγωνισμὸν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ 87 [4Ε]. — Πῶς Εἶμαι, 85 [4Ε]. — Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 84 [4Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀδελφὸς Κίτρινος, 74 [3Ε]. — Σπῆνος, 71 [3Ε]. — Μικρὰ Ἀρθοκόμος, 67 [3Ε]. — Πίθηκος τοῦ Βορέου, 67 [3Ε]. — Ψηλὸ Κυπαρισσάκι, 62 [3Ε]. — Ἀναμμένο Σπίρτο, 42 [2Ε].
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πρὸς τὸν Ζεφύρου 38, [Ε]. — Ψάνα Λούλα, 26, [Ε]. — Ὀλυμπος, 23, [Ε]. — Δαδὴν 22, [Ε]. — Γεράσιμος Νεφύτος, 21, [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλατον τοῦ Ἀἴνου, 144 [6Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σταμάτιος Α. Πισσαρίδης, 103, [4Ε]. — Ἀηδὼν τῆς Ἰδης, 67 [3Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κάκια, 60 [2Ε]. — Πληγωμένος Ἀετός, 50 [2Ε]. — Χαρούμενη Καρύδουλα, 42 [2Ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Πάπια τοῦ Γιαλοῦ, 37, [Ε]. — Γιοχάουζερ, 36, [Ε]. — Ρυάκιον, 22, [Ε].
ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λεωμιονάτικος Ἥλιος, 13. — Πέτρος I, Σανθάκης, 12.
ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναμῖξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: Βίσιμαρ, 17. — Γαῖδονάγαθο, 5. — Ἀμαρύλλης Α. Ζάννου, 1. — Μαλλιαρός, 9. — Μικρὸ Πειραιωτάκι, 19. — Ὀρεινὸν Θερμὴς Νυκτός, 5. — Φασουλῆς Φιλόσοφος, 5. — Φίλη τῶν Καλῶν, 18.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.
— Τί θὰ πῇ μυστήριον, Κώστα;
— Ὅταν κλειδῶν ἡ μαμμά τὸν μπουφέ, καὶ τὸ γλυκὸ εὐρίσκειται φαγωμένο.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ρόδου τοῦ Φαλήρου
— Προσπάθησε, παιδί μου, νὰ ἐπιτύχῃς ὅπως ὁ θεὸς σου Ἀντώνιος; ἐνῶ ἤλαμ' ἓνα παπούτσι, τὴν ἔχει ἐν ἐκατομμύριον...
— Καὶ τί τα κάνει τὰ παπούτσια;
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀγγίλου τῆς Χαρᾶς
— Εἰς τὸ σχολεῖον τὰ παιδιὰ κοροϊδεύουν τὸν Λέοντα διὰ τὰ τρύπια παπούτσια του.
Ἰδὼν. — Δὲν ἔχει νὰ κάνει αὐτὸ καλλίτερα μάλιστα! τουλάχιστον ὅταν βρέχῃ καὶ γεμίζουν νερό, γρήγορα πάλι ἀδειάζουν.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Μιλλόντος Διπλωμάτου,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Περὶ τῆς 15' Κυριακῆς ἔλαβα πολλὰς ἐπιστολάς. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν δύο εἶνε αἱ πλέον ἐνδιαφέρουσες: μιὰ ἀπὸ βραβεύεισάν καὶ μιὰ ἀπὸ ἀπορριφθείσάν. Ἡ πρώτη, τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλῶνων [ΕΕ], ἡ ὅποια μοῦ περιγράφει τὴν χαρὰν της καὶ τὴν ἐκπληξίν της διὰ τὸ βραβεῖον ἡ ἄλλη, ἀκόμη πλέον χαριτωμένη, τοῦ Κίτρινου Ντόμινο [ΕΕ] τὸ ὅποσον μοῦ περιγράφει τὴν ἀνακούφισίν του διὰ... ὅτι κούρτουβάναν τὸν ἀπὸ τὸ βραβεῖον. Κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον, νὰ γράψω καὶ εἰς.

Ἀπλὴ παραδρομὴ τῆς χειρὸς, Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος. Ἀντὶ νὰ γράψῃ ὁ Ἀνάνιας πέντε, ἔγραψε τέσσαρα, καὶ ἔτσι ἡ Ἀσκήσις ὑπ' ἀριθ. 293 ἀκυρώθη. Ἡ ἄλλη ὅμως ἔγινε πολὺ ὠραιότερα μὲ τὴν μικρὰν ἐκείνην διόρθωσιν. Ναυσικά [5Ε] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς τρεῖς ὠραιότατας ἐπιστολάς σου. Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα ὅσα γράφεις διὰ τὰ Διηγήματά σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Παντοῦ ἀνάπτουν φωτιὰς τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἀλλὰ δὲν εἰσέωρθε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔθλου. Λέγουν οἱ εἶνε λείψανον εἰδωλοατρικόν.

Ἰδοὺ, Δάσος Φοιτῶν, οἱ γαλλικοὶ τίτλοι τοὺς ὁποίους μοῦ ἐζήτησες: Le grand forêt — Les histoires de Jean-Matias Cabidoulin. — Rourses de voyage. — Ἡ ἰδιαιτέρα σου προτίμησις διὰ τὸν Βέρν εἶνε πολὺ δικαιολογημένη. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερος συγγραφεὺς διὰ τὴν ἡλικίαν σας.

Δικέφαλε Ἀετὲ [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν. Ἐὰν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μοῦ στείλῃς πλήρη στατιστικὴν τῶν εὐσημῶν τοῦ 1904, ὅς μου χρησιμεύσῃ, καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸν κόπον.

Τί κομψαὶ καὶ τί χαριτωμένα αἱ ἐπιστολαί σου, Λεωμιονάνδρον [ΕΕ]! Εἶνε ἀπόλαυσις; νὰ τὰς βλέπῃ κανεὶς καὶ νὰ τὰς διαβάσῃ. Δὲν πειράζει ἂν ἤρχισες νὰ στέλλῃς λύσεις ἀργότερα; προσπάθησον μόνον νὰ στείλῃς ὅσα τὸ δυνατόν περισσότερα.

Ἡ περιγραφή σου ὠραιότατη, Ἐλατον τοῦ

Ἀἴνου [ΕΕ]. Εἶδα καὶ ἐγὼ τὸ λάθος, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ τὸ ἐνοήσουν οἱ ἀντὶ Κυδὸλεων, ἔγγραφο Τρίγωνον.

Πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀστερόεντος Ὀδρανῶ!... Ἐμείνε, λέγει, μετεξεταστίς εἰς τρία μαθήματα. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους δὲν ἦτο πολὺ ἐπιμελής, — ἐκτὸς ἂν ἠσθένησεν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἔχασε μαθήματα. Ὅπως δὴποτε, τώρα τὸ καλοκαίρι ὀρεῖται νὰ μελετήσῃ πολὺ, διὰ νὰ προβιβασθῇ. Ἄλλως τε δὲν ἀμφιβάλω, ἀρῶ μοῦ τὸ ὑπόθετα καὶ ὁ ἴδιος.

Περὶ Παιδικῶν Πνευμάτων, Φῶς τῆς Νυκτός, δὲν ἀπαντῶ ποτέ, διότι λαμβάνω πάρα πολλὰ καὶ ποῦ νὰ εἶδω λόγον διὰ τὸ καθένα. Ὅταν εἶνε ὠραία, καὶ ὅταν ἔχω τόπον τὸ δημοσιεύω. Ὅχι, φέτος δὲν θάλαξω γράψω. Εἰς τὴν Κυριακὴν εἰμπορῶν νὰ λάβουν μέρος καὶ ὅσα ἀδελφία ἔχουν ψευδώνυμον.

Ἀνασπάζομαι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου. Ἐρμούπολις καὶ περιμένω πολλὰ ἀπὸ τὸν Τηλόν των καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Διάπλαιν. Ὑστερα λέγομεν ὅτι ἡ Ἀλληλογραφία δὲν εἶνε ζωηρά. Μ' ἀφοῦ ἐτεμπελίασε καὶ ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἀγάπης, ποῦ μοῦ ἔγραψε καθ' ἐδδρόμα. Μῆνες εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου, καὶ ποῖς ἔβριε ἂν θὰ μοῦ ἔγραφε καὶ τώρα, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν σου καὶ... ἀνομιολογήσῃ τὴν τεμπελίαν σου.

Κύτταξε, Λατάντα [Ε] εὐὶ νὰ μὴ τὸν μιμηθῇς καὶ νὰ μὴ παύσῃς νὰ μοῦ γράφῃς ποτέ. Πολὺ μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου, ποῦ λέγουν τόσον εὐορρα πράγματα. Βέβαια, ὁ Ζωολογικὸς μας Κήπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸς θὰ τελειοποιηθῇ.

Διὰ τὸ σύμπλεγμα τοῦ Ἐσπαθώματος μοῦ ἔστειλαν ἕως τώρα τὰς φωτογραφίας των οἱ ἑξῆς: Πατταλὸν Παρὼν, Λόφος τοῦ Γάου, Ἰδιότροπος Νεάνις, Νάρκισσος, Κουκουναρο-θρεμμένος, Μαῦρος Ἀετός, Θυμωμένος Κώ-ρωψ, Βασιλικὴ Λουκάκη καὶ Ἀθά Καρδία. Καὶ ἄλλοι μοῦ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ στείλουν ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπρόφασαν, ἐκτὸς ἂν αἱ φωτογραφίαι των εἶνε εἰς τὸν δρόμον. Ὅπως δὴποτε παρατείνω τὴν προθεσμίαν καὶ τοὺς περιμένω μέχρι τέλους Ἰουλίου.

ΣΥΣΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Εὐγε, εὐγε, εἰς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, ἡ ὅποια μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμὰς καὶ ἐνέγραψα τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 27 συσταθὲν ἄπορον παιδίον ὑπὸ τοῦ Κτενάρου τῆς Θαλάσσης. Ἀξέπαινος καὶ ἀξιόμιμος ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα. μὲ φιλό-μουσα καὶ μὲ φιλόφρονος αἰσθήματα, ὅποια ἀρμύζουν εἰς Ἑλληνίδα τῆς τάξεώς της καὶ τῆς ἀνατροφῆς της.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Νεροδραστο Κολοκύθι (... βλέπω οἱ προτιμᾷ τὰ ἀστεία ψευδώνυμα καὶ σου ἐπέλεξε τὸ ἀστεϊότερον) Ἐδανδρον Ἡ-πειρον (Ψ+Ψ+Ψ) Λάτρει τῆς Πλειάδος (Σ. Κ.) Τρελλὴν Ψυχὴν (Β. Α. θὰ τὸ κ-

τορθώσῃ καὶ γρήγορα μάλιστα, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ πρῶτον σου γράμμα) εἶνε τόσον εὐμορρῶν, ποῦ λὲς καὶ σου τὸ υπαγόρευσεν ἡ Δελία! Ἀντίδαν τὸν Καρχηδόνα (Δ. Π. Κ. εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) Φαν Σιλιβίαν (Κ. Ι. Γ.) καὶ Ἐρυθρὰν Νίκη (Β. Ι. Κ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: ὁ Ἐωθινὸς Ἀστὴρ μὲ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Μυροδόλον Χαραυγὴν, Δευκὸν Κρίνον, Τσίρον καὶ Κόκκινον Κρίνον — ἡ Ὁχρὰ Ἀκτίς μὲ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν, Λαϊδεμένην Βασιλοπούλαν, Παρήγορον Ἀγγελοῦ, Ταπεινὸν Γιασιμί καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα — ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μὲ τὴν Πικραμένην Καρδουλίαν, Πεπρωμένον, Παπαρούαν τῶν Ἀγρῶν, Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα — ὁ Ἰοδόλος Ὅρις μὲ τὸν Νιαγάρα, Ἀθά Καρδία, Μελελίχ, Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Βασιλοπούλαν Ὀρσανήν — ὁ Ἀετὶς τοῦ Βέργα μὲ τὸν Ἀκτινοδόλον Ἀστὴρον, Ἐλλήνιδα Παρθένον, Ζαππίδα, Ἠλιακὴν Ἀκτί-γα καὶ Δωρίδα Παρθένον — ἡ Ἀνθοῦσα Νεό-δης μὲ τὴν Ἀργυρᾶν Πανοέληνον καὶ Μυροδόλον Χαραυγὴν — ὁ Πολυκὸς Ἀστὴρ μὲ τὸ Φίλημα τοῦ Κόσμου καὶ Ζαππίδα — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μὲ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Φρειδερίκον Πλεμῶν, Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου, Ἀγγελοῦ τῆς Χαρᾶς καὶ Ζαππίδα — ἡ Νογῆ Ρομφαία μὲ τὴν Δωρίδα Παρθένον, Δαφνοδέσφην, Ζαππίδα καὶ Ἀπελπιν Ναύτην — ὁ Μακρολαίμης μὲ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Ἀφροδίτην τοῦ Δουκαυτοῦ, Μικρὰν Βιολίστριαν, Ἐλλήνιαν Ἀθλητὴν καὶ Μικρὸν Ἀδελφόν — Ἐρήνη ἡ Ἀθηναία μὲ τὴν Ζαππίδα, Ἐλικωνιάδα Παρ-θένον, Πλοῖον τοῦ Δουναβέως, Ἀργοναυ-κὴν Ἐκστρατεῖαν, Ἀθά Καρδίαν καὶ Πρί-κιπα τῆς Ἐπιλόφου — ὁ Μελαρχολικός Ἐρημίτης μὲ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Δουκαυτοῦ, Ἠλιακὴν Ἀκτίνα, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Μυροδόλον Χαραυγὴν καὶ Με-ρσιτῆ — ὁ Ἀγγελοῦς Χαρᾶς μὲ τὸν Ἀγγελοῦ Νίκην, Ἀγγελοῦ Ἐρήνης, Παρήγορον Ἀγγε-λοῦ, Ὑψιπέτην Ἀετὸν καὶ Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων — ὁ Μέλλον Διπλωμάτης μὲ τὸν Νέον Διπλωμάτην, Ἀργυρᾶν Πανοέληνον, Χαριτωμένον Χελιδονάκι, Μαρίαν Ἀντονα-νέταν καὶ Ἐλατον τοῦ Ἀἴνου — ἡ Ναουκά μὲ τὸν Μακρολαίμην, Ζαππίδα, Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Κίτρινην Μάσκα, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμον καὶ Ἀκακίαν — ὁ Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσιῶν μὲ τὸν Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Δικέφαλον Ἀετὸν, Λεωμιονάνδρον, Ἐρηθον τῶν Ἀντικειμένων καὶ Μαγευμένην Ἀκροβα-λαστιά — ἡ Τρελλὴ Ψυχὴ μὲ τὸν Μέλλοντα Ἐδελφόν, Τσίρον, Ἐρίδουπον Δία, Στᾶν Λεῦ, Ἀροακιάδα Δαρίσσης καὶ Ἀνθος Μα-ρίου — τὸ Λουλούδι τῆς Καρδίας μὲ τὴν Με-κρὰν Τρελοῦσαν, Ἐλλήνιαν Ἀθλητὴν, Ἀκα-κίαν, Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου καὶ Χιονομένην Κούκλαν — τὸ Καίμακι τῶν Σεργῶν μὲ τὸν Λέοντα τῆς Χαιρωνείας, Κρόταλον καὶ Σούρτα Φέρτα — ἡ Νεφέλωσις Ψυχὴ μὲ τὴν Ἀργοναυ-τικὴν Ἐκστρατείαν Μυροδόλον Χαραυγὴν καὶ Λάτριδα τῶν Ἀστέρων — ὁ Θεταλομά-γνης μὲ τὴν Διονυσίδα Πηγὴν, Ταγγαρέλ-λαν, Καρυάτιδα, Κένταυρον καὶ Κερκυραῖαν Ἀροακιάδα — ὁ Φωστὴς τῆς Ἡπειροῦ μὲ τὴν Χρυσὴν Πεταλούδαν, Μυροδόλον Χαραυ-γὴν, Φαληρικὴν Ἀδραν, Ζαππίδα καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμον.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μαρίαν Ἀντονανέταν (τώρα λοιπὸν ποῦ ἔχεις καιρὸν, γράψε μου!) Μικρὰν Βιολί-στριαν (ἔστειλες αἱ ὠραῖαι βιβλιοθήκη ποῦ θὰ κάμῃς μὲ δούλες μου τοὺς τόμους!) Μαγαμένον Ρόδο (ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομή)

τρια, ὥστε ἂν τὴν γνωρίζῃς, εἰμπορεῖς νὰ ξε-
σπαθῶσῃς;) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (πολὺ με-
συνεκίνησαν τὰ τρυφερά σου λογάνια) *Οὐρά-
νιον Θόλον, Ἀκακίαν* (ἐλθρομένης νὰ ἐσω-
κλήσεις γραμματόσημον εἰς τὰ ἐξ τετράδια, τὰ
ὁποῖα μοῦ ἔστειλεις ἐσχάτως, ὥστε μοῦ ὀρεί-
λεις 60 λεπτά) *Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν* (κα-
λῶς ἤλθες πάλιν εἰς τὴν δροσερὰν μὰς Κρητι-
σιάν) *Ἀνθοῦσαν Νεδέτηα* ([E] διὰ τὴν ὡ-
ραίαν ἐπιστολήν· ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά;) *Ναυ-
τοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* (αἱ Ἀσκήσεις
δεκταί· πῶς εἶνε ὁ ἀδελφός;) *A. I. Ἀγ.* (ἡ
διδραχμοῦ· εἰσφορά σου εἰς τὴν «Ἑλληνοπαιδα»
κατατέθη ὑπὸ στοιχεῖα N. X. Π. ὁ περὶ αὐ-
τῆς δὲν ἔχει ψευδώνυμον) *Ἑλληνικὴν
Ἠΐσον* (τόσουτος ἔστειλα· δὲν εἶνε ἀνάγκη
«σπουδαῖας ἀπορρομῆς» διὰ νὰ μοι γράψῃς, οὐ-
ποτέ μὲ ζαλίζουν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου·
ὥστε μὴ διστάζῃς καὶ μὴ ἀφίνῃς νὰ παρέρ-
χεται ὁλόκληρον ἔτος χωρὶς ἐπιστολήν) *Προὴν
τῷ Ζεφύρῳ* (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι θὰ με ἀπο-
ζημιώσῃς· ὁ περὶ οὗ ἐρωτῶς δὲν ἔχει ψευδῶ-
νυμον) *Ἀγγελον τῆς Νίκης* ([E] διὰ τὴν
ὥραίαν ἐπιστολήν) *K. X. Κωνσταντίνου,
Πολικὸν Ἀστέρι* (σὲ συγχάρω· εὐχομαι τὴν
αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς διην σου τὴν ζωὴν) *Ἐ-
μφροβον τῶν Ἀντικιθίων* (βέβαια, αὐτὰ εἶνε
τὰ καθαρὰ παιδικὰ πνεύματα) *Πτωχικὴν
Καλύβην* (ναί· ἀλλὰ περὶ ψευδωνύμου δὲν
ἐπιτρέπεται νὰ εἰπῶ) *Κυρίαρχον τῆς θα-
λάσσης* (τὸν ὁποῖον αἱ ἐξετάσεις ἀνέδει-
ξαν πρῶτον μαθητὴν τῆς τάξεώς σου εὖγε!) *Τα-
ρλαμπούμπαν* (ἔστειλα «Διηγῆματα
Βενοπούλου» καθὼς εἶδες ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν
τοῦ ἀντιτύπου σου, πολὺ ὀλίγα ἀκόμη μέ-
νουν) *Νοητὴν Ρομφαίαν* ([EEE] διὰ τὴν
ὥραίαν ἐπιστολήν) *Δέοντα τῆς Χαιρω-
ρείας* (τὸ γράμμα σου πολὺ καλὸν· ἀλλὰ νὰ
φροντίσῃς νὰ δυναμώσῃς εἰς τὰ ἑλληνικά· δὲν
εἶνε εὐχάριστον νὰ μείνῃ κανεὶς εἰς τὴν ἰδίαν
τάξιν) *Πύργον τῆς Πέτρας* (καλὴ ἐρώτησις
καὶ αὐτὴ καμὴν φρονὶν θὰ τὴν προτείνω) *Κοι-
νωβητὴν, Καρτεσιον* (ἐνέκρινα καὶ ψευδῶ-
νυμον διὰ τὴν ἀδελφὴν σου) *Δωδώνην* (σὺ
ὅμως δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκεῖ· πού με δυσχε-
στοῦν· ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου;) *Νυκτοφύ-
λακα* (ποῦ τόπος νᾶπαντὼς εἰς ὅλας τὰς ἐρω-
τήσεις! ἂν ὅμως ἦτο καμμία σπουδαία, ξανα-
γράψε τὴν) *Ἀθῶν Καρδίαν, Τζάμο, Ἀνα-
κατωμένον* ([E] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν
καὶ ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολὺ· ἀλλὰ... νὰ μοι
γράψῃς συχνότερα) *Θεταλομάργην* (ἐλαβοῦ·)
Κυαιὸν Νεῖλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξε-
σπάθωμά) *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* (ἐγίναν δεκταί·)
Μακρολαίμην (βραβεῖον ἔστειλα) *Μιμητὴν
τοῦ Σανταρόζα* (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα διὰ νὰ
το φορῇς «με ὑπερῆφαναν καὶ χαράν») *Εἰρη-
νὴν τὴν Ἀθηναίαν, Τόλλον Οὐτίλλιον* (δε-
κταί) *Δαυριὸν Κιθαροῦδον* (διδέδοται) *Ἐλ-
ληνα Ἀθλητὴν* ([EE] διὰ τὴν ὥραίαν ἐπιστο-
λήν δὲν φαντάζεσαι τὰς χαρὰς τῆς Κικῆς· κα-
νὲν ἀπὸ τοῦ γραμματόσημου πού τις ἔστειλεις δὲν
εἶχε) *Ἀδραν τῆς Ἀσπίδος, Μελαρχολικὸν
Ἐρημίτην* (πολὺ σωστὰ τὰ λές· τώρα πού ἔ-
λειψεν ἡ ἀνωλεστεργία περιμένω νὰ μοι γράψῃς
συχνότερα) *Ἀκακίαν* ([E] διὰ τὴν ὥραίαν ἐπι-
στολήν) ὁ Ἀνανίας δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς εἰ-
λικρινείας σου· διὰ τοὺς ἀγγελλίζοντες φίλη-
σε, βλέπει, γενικῶς) *Ζαχαρίαν Καθιδουλίτον*.
Ἐνδοξον Μεσολογγίον (δεκταί) *Πλοῖον τοῦ
Δουναβέως* (βραβεῖον ἔστειλα) τὰ συλλυπητήριά
μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ· *Καίματι τῶν
Σερβῶν* (τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ σου ἀνέκει ἀπὸ τὸ
1897 καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰς ἐγκρίσεις· γρά-
φε μοι λοιπὸν) *Ἀστέρα τῶν Χριστογενέτων* (ἔ-
στειλα· ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ
ἔτους) *Ρυάκιον* (ἡ παράστασις τοῦ «Μυστικοῦ»
ἀνελήθη διὰ τὴν ἐρχομένην ἐξομάδα· θὰ σὰς
εἰδοποιήσω) *Μικρὸν Βολιώτην*, κτλ., κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 9 Ἰ-
ουλίου ἐάπαρξάω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἀυγουστοῦ

Ὁ γόττης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω-
ται λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλους, ὡς ἱκανοὶ
περίχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

321. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον μὲν εἶνε σύνδεσμος· εἰς τὴν γραμ-
[ματικήν,

Τὸ δεύτερον μου θὰ ἰδῇς εἰς πᾶσαν κεφαλὴν,
Τὸ τρίτον μου εἶνε νησί, καὶ δὴ Ἑλληνικόν,
Καὶ τ' ὅλον αὐτοκράτορα δηλοῖ Βυζαντινόν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Πεπρωμένου

322. Συλλαβογράφος.

Ἐν γράμμα, ἓνα μίριον κ' ἐν ἄλλο πάλιν

Μ' ἀντωνυμίαν ἤνωσα κ' ἔκαμα ἐν τῷ ἄμα

Ἐν ὄνομα, - μὴ σὰς φανῇ παράδοξος· ἡ λύσις, -

Ποῦ θὰ σὰς φέρῃ καύσωνος κ' ἰδρωτός ἀνα-

[μνήσεις.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ἀθῶας Καρδίας.

323. Αἰνιγμα.

Μὲ κατάλῃξιν μὲν ὅς - καὶ τὸν τόνον χαμηλά.

Εἶμαι, εἶλε, στὰ φυτά.

Μὲ κατάλῃξιν δὲ α - καὶ τὸν τόνον ὑψηλά,

Εἶμαι, εἶλε, στὰ πτηνά.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ἀπαιραγούσης Ἡούς

24. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Καλέ! Σὺν νᾶκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Τάσου,
τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου... Ἐδῶ εἶνε... μὰ
πού εἶνε; Δέν τον βλέπω!

325. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔδωρον τὸ ἔχει ἡ παστάς,
Ἀντωνυμία τῆς δεύτερον ἀπὸ τὰς λίαν γνωστάς.

Ἄν σ' εὕρισκε τὸ τρίτον μου, μεγάλη δυστυχία!

Πόλις εἶνε τὸ τέταρτον, κάπου στὴ Βοιωτία.

Ἐν γράμμα εἰς τὸ πέμπτον μου ὀλόγραφον

[ἀπλοῦται

Καὶ μ' ἓνα σύνδεσμον κοινὸν τὸ σχῆμα περα-

[ποιταί.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθῶας

326. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμός - Κάτοικος ἀρχ. πώλεως = Ζῶον +

Ἀρχαία ἐορτή - κάτοικος πώλεως = Θεός +

Κράτος - Πρόσωπον Ἀγ. Γραφῆς = Ἀνθ.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων = Κράτος εὐρωπαϊκόν.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ Ἀσπίδος οὐ Βίγα

327. Μαγικὸν γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τὴ ἀνταλλαγὴν δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν

κάτω· λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ

αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τέσσαρας λέξεις, ἀπο-

τελούσας κατὰ σειράν κυβολέξου:

κετῆμα, χωρίς, ρυτίς, Μάιος.

Ἐστὶν ὑπο τῆς Νοητῆς Ρομφίας.

328. Ἐρώτησις.

Ποῖον οὐσιαστικὸν δὲν εἶνε οὐσιαστικόν;

Ἐστὶν ὑπο τοῦ ἡφαιστίου

329. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-

μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ

οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουσιν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῆς

Αἰγύπτου:

1 Ἡπειρος. 2, Μέγας Ποιητής. 3, Συ-
γενὴς τῆς Δ. ἀπλάσεως. 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊ-
κῆ. 5, Πόλις τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν. 6,
Παχυδερμον.

Ἐστὶν ὑπο τοῦ ἡδύλου.

330. Φωνηεντόλεπον

τς - νμς - πθ

Ἐστὶν ὑπο τοῦ ἡδύλου Ὁφείας

331. Γρῆφος.

η η 1 1

η P + ὅστων 'κεῖ κλάζων

η η 1 1

η η 1 1

Ἐστὶν ὑπο Ἰωάννου Α. Ἀθανασίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.

225 Ἐστὶς (ἔς, τί, ἐστὶ, α) - 226. Ζαγορά-
ἀγορά. - 227. Ἀτῆ ἔξ.

228. Ν Ο Υ Σ 229-231. 1, ὁ Τίγρης 2, ἡ

Ο Ι Δ Α Μῆλος (μύλος) 3, ἡ Πύλος

Υ Δ Ω Ρ (πύλος) - 232-236. Διὰ

Σ Α Ρ Α τοῦ Ρ: ρύπος, ἀργία, ἀργά.

πόρος, Πάρις. - 237. Γ Α Ι Ο Σ - ΤΙΤΟΣ

(Γάτα, Ἀσίτα, Ἰστός, Ὀλορος, Σηστός)

- 238. Ἀργία μήτηρ κακίας. 239. Ἡ ἐπα-

νάστασις ἐξερράγη ἐν ἔτει χίλια ὀκτακόσια εἴ-

κοσι ἓνα· (Ι' ἐπ' ἀνὰ στίχας εἰς ἔξ - ἔρ Ἀγι

ἐν ἔτει χίλια ὀκτακόσια εἴκοσι ἓνα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις, λιπτα 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτα 5 μοῖον. Ἐλάχιστος ἔτος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγοτέρες τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσταιν λέξεις.]

Αὐτομάτως ταχυδρομικὰ δελτοῖρια. - Ἐνο-

φῶν Μ. Βελλαντίνης, Παῖσι (Δ, 100)

Χιρετῶ ἀνεξαιρέτως διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Δι-
απλάσεως. Δέχομαι ἀ. ταλλαγὴν δελταρίων

παντοχόθεν ὁμοαστί. Ταχυδρομικὴ διεύθυνσις

ἀσφαλής. - Σπυρίδων Καχρμάνην, Poste res-

lante, Πειραιᾶ. (Δ, 101)

Παύλν τὴν ἀνταλλαγὴν μέχρι νεωτέρας δηλώ-
σεως. - Κωνστ. Δ. Μακρῆς. Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 102)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουδιόποτε
μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτά 15

Τὰ διπλῆ φύλλα λεπτά 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύ-

νανταὶ νᾶποκτῇσιν ὅλας τὰ δικαιώμα-

τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-

φάπαξ δι' ἓν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ

Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύναται νᾶγοράσῃν τὸ φύλ-

λον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ'

οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-

πει νὰ συνεννοηθῶν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πό-

λει τῶν Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ-

τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν

ἀναλάβῃ τὴν εὐγενή φροντίδα τῆς διαδόσεως

τοῦ φύλλου μας.